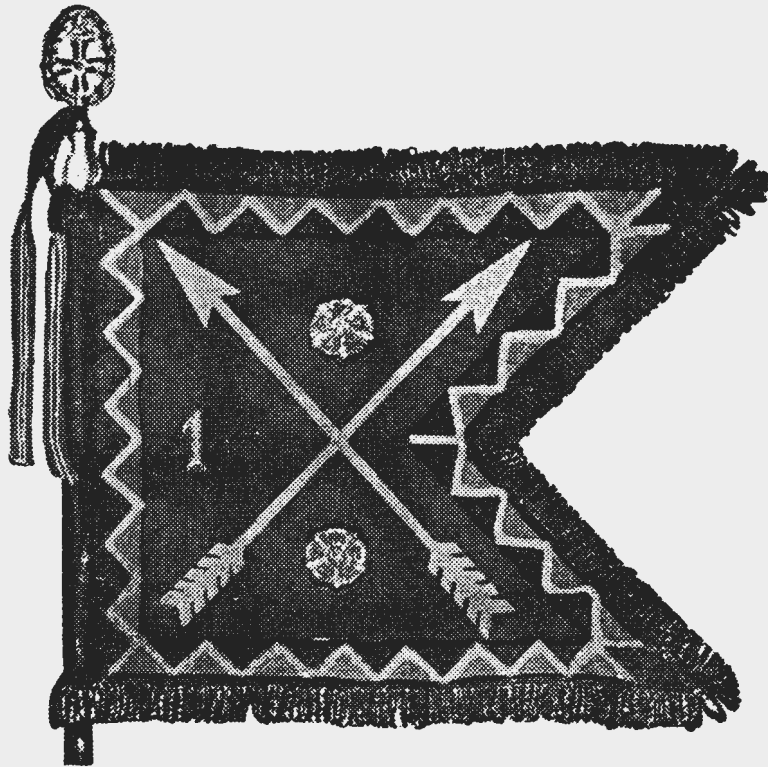

ETUPYÖRÄ

2/69

ETUPYÖRÄ

Vastaava toimittaja evl K K Kuismanen
Toimitussihteeri kapt P Tikkanen
Taloudenhoitaja rva Anneli Juujärvi

Puh Sodankylä varuskunta/3
Pankki KOP

18. 7. 1969

Keskiyön vala Kaunispäällä

POLKUPYÖRÄPATALJOONA 1:n

JÄÄKÄRIPATALJOONA 1:n

POHJANMAAN JÄÄKÄRIPATALJOONAN

LAPIN JÄÄKÄRIPATALJOONAN

VARUSKUNTAPAikkojen MAAKUNNAT

K K KUISMANEN

Tänä kesänä on kulunut viisi vuotta siitä kun pataljoona siirtyi pitkäaikaisesta olinpaikastaan Vaasasta Sodankylään. Näin päättyi erään joukko-osaston "inkarnaatio": sen vaellus 30-luvun eteläisimmästä varuskunnasta Suomen pohjoisimpaan varuskuntaan oli monien välivaiheiden jälkeen päättynyt. On selvää että siirto, sen enempää kuin nimen vaihtokaan, ei sinänsä merkitse joukko-osaston laadun ja luonteen muuttumista. Totuttautuminen Lapin erikoisolosuhteisiin ja niiden asettamien vaatimusten omaksuminen on vienyt oman aikansa.

Vaikka viiden vuoden aika ei joukko-osaston historiassa ole pitkä, niin se saattaa vaikutuksiltaan olla huomattava. Liiottelematta voinkin sanoa, että Sodankylässä eletyt vuodet ovat muuttaneet pataljoonaa suuresti sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Huomattavin ulkonainen merkki lienee uuden kasarmialueen nouseminen Mellankankaan alueelle. Töiden siirtyessä nyt loppusuoralle, on erääksi keskeiseksi tehtäväksi muodostunut ulkoisten olosuhteiden muovaaminen sellaisiksi, että henkilökunta ja varusmiehet viihtyisivät täällä. Tämän vuoksi kasarmialueen viihtyisyyden ja erilaisten harrastusmahdollisuuksien lisääminen on nyt tärkeimpänä ongelmana. Ratkaisu ei ole yksin rakentajien käsissä, sillä tärkeä on henkilökunnan suhtautuminen ja asenteet yhteiselämään.

Myös pataljoonan organisaatiossa on tapahtunut muutoksia. Ilmeisesti kehityksen pyörä ei ole vielä tälläkään sektorilla pysähtynyt, sillä pataljoonan olosuhteet ja tehtävät edellyttävät entistä suurempaa erikoistumista.

On selvää, että olosuhteet ovat antaneet oman värinsä koulutustavoitteisiin ja koulutuksen läpivientiin. Saattaa ollakin niin, että koulutusolosuhteiden muuttuminen on tuntuvimmin vaikuttanut pataljoonan kehittymiseen ja elämään yleensäkin. Tällä alalla tarvitaan vielä paljon työtä ja ennakkoluulotonta asennetta, sillä pataljoonalle kynnettäväksi annettu koulutussarka tuntuu lähes mittaamattomalta. On kuitenkin ilolla todettava, että pääperiaatteiden kohdalla on tiettyä selkiintymistä tapahtunut. Pataljoona on ilahduttavan hyvin kotiutunut uuteen kotimaakuntaansa. Nyt kun jokaisessa Lapin kylässä on miehiä, jotka ovat suorittaneet varusmiespalveluksensa Lapin Jääkäripataljoonassa, on entistä tärkeämpää kiltatoiminnan kehittäminen niin, että yhteydet pataljoonan ja sen riveissä palvelleiden kesken säilyvät.

Tavoitteena on, että jokainen Lapin asukas voisi tuntea Lapin Jääkäripataljoonan omaksi joukko-osastokseen.

MAANPUOLUSTUSTAHDON SYNTY JA ILMENEMINEN KANSASSAMME

Suomalaisten elämää kuvaavissa vanhimmissa kertomuksissa, esimerkiksi Kalevalassa, on hyvin keskeisellä sijalla taistelu metsämaista, kalavesistä ja kaupapaikoista eri heimojen kesken. Tässä kamppailussa paremmista elinmahdollisuuksista voidaan nähdä maanpuolustustahdon ensimmäinen kehitysvaihe. Jokainen halusi pitää kiinni omista riistamaistaan, tuista kotipaikoistaan ja eniten rakkaasta ja pyhästä uhrilehdostaan, eikä kukaan vapaachtoisesti lähtenyt etsimään uusia asuinsijoja aivan tuntemattomasta korvesta.

Maamme jouduttua Ruotsin valtaan alkoi erillisistä heimoista vähiteillen muodostua yhtenäinen kansa, jonka osat sitoi toisiinsa pääasiassa sama kielijä uskonto. Jo näiltä ajoilta ovat ensimmäiset esimerkit siitä, miten Suomi aina vaaran hetkellä on yksin. Kun syksyllä v. 1495 lukuisat venäläislaumat tunkeutuivat maahamme, jätti silloinen Ruotsi—Suomen valtionhoitaja Sten Sture valtakuntansa tämän osan Viipurin linnanpäällikön Knuut Possen puolustustoimenpiteiden ja suomalaisten omien joukkojen urheuden varaan. Henki kesti, äärimmäisin ponnistuksin pakottivat suomalaiset vihollisen kuuluisalla sotajuonellaan, ns. Viipurin pamauksella, katkeralle paluumatkalle. Varmasti tämä onnistunut taistelu oli Suomen kansalla mielessä vajaan parikymmentä vuotta myöhemmin, kun Unionin viimeinen edustaja, Kristiern II Tyranni, ulotti verisen valtaansa jälkeen häikäilemättömien suosikkiensa avulla ja maan ylimystön kokonaan syrjäyttäen julman tyrannihallintonsa maahamme. Syvimmästä sydämestään ja kaikkia kerkoksiaan myöten otti kansamme omasta puolestaan ja omien miestensä johdolla osaa siihen intohimoiseen vapaustaisteluun, joka Pohjanlahden molemmin puolin leimahti Unionia vastaan ja joka uudelleen palautti Ruotsin ja Suomen kansat niiden vanhaan kohtalonyhteyteen.

Ruotsi—Suomen suurvalta-aika oli maallemme erittäin kovaa aikaa. Mutta taloudellinen ahdinko ei pysynyt masentamaan miestemme mieliä. Suomalaisten soturien tunnettu urhoollisuus tämän ajan eri sota-näyttämöillä ja se päättäväisyys, millä Suomen talonpojat kotonaankin puolustivat vapauttaan ja oikeuksiaan sekä suorittivat jatkuvaa vartiopalvelua itää vastaan, todistavat, miten kansamme maanpuolustustahto ja sisu säilyivät suurvalta-aikana murtumattomina ja teräksisinä.

1700-luvun alussa, kun nouseva Venäjä alkoi hyökäyksensä länteen, joutui Suomi heti sodan jalkoihin. Pahin oli, että maan säännölliset joukot oli menetetty ulkomaisilla sotatantereilla. Venäläisten onnistui perusteellisten valmistelujen ja suomalaisten sankarilli-

sen vastarinnan jälkeen vallata yksikseen jätetty sekä henkisesti, aineellisesti ja sotilaallisesti väsynyt maa. Huolimatta rohkeiden sissipäällikköjen ja heidän partiojoukkojensa jatkuvasta vastarinnasta löi alkaneen venäläisten sotilasterrorin aika, ns. Iso viha, synkimän siihenastisen jäljen Suomen historiaan. Vain voimakas henki, harras uskonnollisuus ja ruumiillinen karaistuminen auttoivat kansaa säilyttämään uskonsa isänsä parempiin päiviin.

Seuraavan vuosisadan alussa asetti Napoleonin ja Venäjän liittoutuminen silloisen Suomen mahdollisimman epäedulliseen suurpoliittiseen tilanteeseen. Aivan ratkaisevalla tavalla vaikeutti maamme asemaa myös Ruotsin kuninkaan hyväksymä onneton sotasuunnitelma ja se tosiasia, että maan puolustus, eräitä Ruotsista kesällä v. 1808 tehtyjä heikkoja ja epäennistuneita avustusyrityksiä lukuunottamatta, jäi miltei yksinomaan maan omien sotajoukkojen ja kansan tunnetun urheuden varaan. Maan jouduttua sitkeän taistelun jälkeen vallatuksi Venäjän hallitsija kutsui Suomen säätyjen laillisesti valitut edustajat kevättävella v. 1809 Porvooseen neuvottelemaan maan tulevasta kohtalosta. Että näin tapahtui, voidaan pitää kansamme vielä silloin käynnissä olleessa sodassa osoittamaan maanpuolustustahdon ansiona.

Venäjän vallan alkaessa oli maamme sivistyneistön ja kansan välillä yhteiskunnallinen ja kielellinen juopa. Tämän umpeenkuromiseksi tarvittiin elinehtojen parantamisen lisäksi voimakas kansallinen herätys. Tarvitun valtaisan valistustyön suorittivat suuret herrättäjämme, nuori ja romanttinen Arwidsson, kansallismielinen filosofi Snellman, "satusetä" Topelius ja monet heidän kaltaisensa. Varsinkin viimeksimainittu suurteos "Välskärin kertomukset" korosti Suomen kansan halki vuosisatojen säilynyttä historiallista tehtävää, karua luonnetta ja palavaa isänmaanrakkautta. Vuosisadan loppuun mennessä oli maamme kulttuurin ja yhteiskuntarakenteen puolesta päässyt sille asteelle, jolla kansakunta voi ottaa kohtalon omiin käsiinsä.

Kun surullisten sortovuosien aikana Suomea alettiin tavattomalla häikäilemättömyydellä venäläistyttää, saattoivat karkeat menettelytavat kansamme alusta alkaen voimakkaaseen vastarintaan. Puhuvana todisteena oli tästä se yli puolen miljoonan kansalaisen allekirjoittama adressi, joka yritettiin toimittaa hallitsijan käsiin. Näihin aikoihin tapahtunut Bobrikovin ampuminen todistaa myös ylioppilaspireissä vallinnutta kiihkeätä, ehkä yltiöpäistäkin maanpuolustustahtoa.

Venäjällä v. 1917 puhjennut vallankumous pyyhkäisi Suomestakin tähänastisen hallintojärjestelmän

edustajineen ja antoi hallitukselle mahdollisuuden julistaa maamme itsenäiseksi. Maan ulko- ja sisäpoliittinen asema oli kuitenkin sellainen, että tämä kansakunnan korkein tahdon ilmaus oli vielä sinetöitävä elämän kalleimmalla panoksella: uhreista ja kärsimyksistä rikkaalla vapaussodalla. Se muodostui kultaan kuin suureksi ihmeeksi. Sotahan alkoi kaukana Pohjanmaalla koko Etelä-Suomen ollessa vastustajien käsissä. Ylipäällikön ja hänen lähimpien miestensä aloitekyvyn, päättäväisyyden ja rohkeuden sekä Suomen kansan ja varsinkin sen sivistyneistön ja talonpoikain perinnäisen vapaudentunteen ja palaavan isänmaanrakkauden yhteisvaikutuksesta luotiin vasta keskellä taistelun pauhua sodankäynnin edellytykset. Harvalukuisista kotimaisista sekä vapaaehtoisista ja asiaamme innostuneista ulkomaisista upseereista ja varsinkin lukuisista Saksasta kotiin palaavista jääkäreistä muodostettiin vähitellen päällistö. Miehistö, jota alituisen virtasi lisää, harjoitettiin ikään kuin ohimennen ja suurimmalta osalta vasta sotatoimien aikana. Aseita vuorostaan, joita alussa luonnollisesti oli perin niukasti, saatiin pääasiassa riisutuilta, hyvin varustetuilta venäläisiltä joukko-osastoilta. Mutta armeijan ulkonaiset puutteet korvasi sen verraton johto, palava herki ja voiton varmuus. Ja niin saattoi Mannerheim historiallisella marssillaan Helsinkiin toukokuun 16 p:nä v 1918 jättää vapaan maan sen lailliselle hallitukselle.

Rakentuen vapaussodan perinteisiin ja henkeen ja saaden järjestyksensä sen kokeneiden päälliköiden toimesta sekä marsalkka Mannerheimin ylimmän johdon ja valvonnan alaisena loi Suomi lyhyenä aikana armeijan, joka toisen maailmansodan puhjetessa oli suurin ja harjaantunein Pohjoismaissa. Nimenomaan ottaen huomioon ne suhteellisen niukat varat, jotka muulta rakenrustyöltä liikenivät puolustuslaitokselle, kuuluu Suomen armeijan luominen itsenäisyysajan sisäisen rakennustyön kauneimpiin saavutuksiin. Poikkeuksellisella tavalla liittyivät Suomen nuoren ja kunniaakaan armeijan rinnalle maanpuolustustyön suuret vapaaehtoiset tukiyhteisöt: suojeluskunnat ja lottajärjestö.

Erotessaan Venäjän valtakunnanyhteydestä ei Suomen kansalla ollut mitään harhakuvitelmia siitä, mikä sitä odotti idästä. Selvästikin tämä jäi rasiukseksi itsenäisen Suomen suhteille Neuvostoliittoon. Naapurin vihamielisyys maatumme kohtaan ilmeni lukemattomissa rajavälikohtauksissa, joissa kivääri laukesi helposti Suomeen päin. Lisäksi Venäjän joltavien valtiomiesten lausunnoissa uhkailtiin jopa puna-armeijan marssittamisella rajojemme yli. 1930-luvun lopulla synkkä aavistus tulevasta yhteenotosta valtasi mielet maassamme. Tunnelma, joka vallitsi

maassamme niiden tapahtumien aikana, jotka toivat mukaraan hyökkäämättömyyssopimuksen mitätöimisen ja puna-armeijan maahanhyökkäyksen marraskuun 30 p:nä 1939 kuvaavat sattuvasti Uuno Kailaksen säkeet:

Raja railona aukeaa.
Edessä Aasia, itä.
Takana länttä ja Eurooppaa.
Varjelen, vartija, sitä.

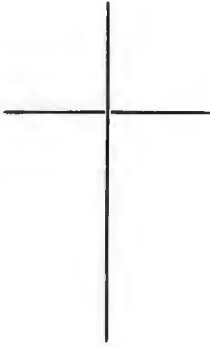
Järkytyksen vavahduttamana sulkeutui koko Suomen kansa, kaikista puolue- ja ryhmäeduista ja kindasteluista luopuen, yht'äkkiä kuin taikaiskusta teräkseseen puolustaakseen uudestaan vuosisatojen raskaalla työllä ja kärsimyksillä luodun isänmaansa eheyttä sekä ikivanhaa talonpoikaista vapauttaan. Tajuten syvästi kohtalonyhteytensä koko historiallisen menneisyytensä kanssa, imien voimaa kansallisen nykyisyytensä kaikista lähteistä ja tuntien koko läntisen maailman syvää myötätuntoa suoritti itsenäisyyden ajan ensimmäinen sukupolvi vuosien 1939—40 vaihteen taivisilla hangilla Suomen kansan yksinäsimmän ja jylhimmän kamppailun olemassaolonsa puolesta. Huolimatta ylivoiman ja traagillisen onnetoman maailmantilanteen sanelemasta Moskovan rauhasta se kirjoitti tällä puolustustaistelullaan ylevän ja ikuisesti tulevaisuutta velvoittavan luvun maansa pitkään ja kunniaakkaaseen historiaan. Merkillisesti kävi toteen Snellmanin sana: "Historia lohduttaa meitä sillä, että jos kansa todella tahtoo säilyttää itsenäisyytensä, se myös voi sitä aina puolustaa".

On ymmärrettävää, että Jatkosodan aikana, kun taisteluja oli käyty jo vuosikaupalla maamme rajojen ulkopuolella, ei kansamme maanpuolustustahto voinut jatkuvasti säilyä yhtä teräksisenä kuin Talvisodan kunniaakkaina päivinä. Monta hyvää esimerkkiä suuresta isänmaanrakkaudesta on kuitenkin näiltäkin ajoilta. Sangen vaikuttava ele oli se, että osa kansaa luovutti rakkaimmat omistuksensa, sormukset ja muut kalleutensa valtiolle. Ja mitä todistavatkaan tuhannet sankarihautamme!

Sotien jälkeen oli maanpuolustusrintamalla osin poliittisesta tilanteesta, mutta eniten väeemyksestä johtunut runsaasti kymmenen vuoden pituinen hillaiselo. Mutta kansamme elinehtojen parantuessa alkoi puolustuskyky vähitellen nostaa päätään. Ja näinä nykyisinä aatteettomina aikoina on tällä alalla nähtävissä miltei ennennäkemätöntä vireyttä. Sitä ilmentävät maanpuolustusaiheisten lehtien julkaiseminen, viime sotien aikaisten aseveljien kokoukset ja erityisen suureen suosioon päässeiden joukko-osastokiltojen perustaminen ja virkeä toiminta.

IN MEMORIAM

Ylikersantti
Timo Jaakko Vesteri

Ylikersantti Timo Jaakko Vesteri kuoli 4. 5. 1969 Lapin Keskussairaalassa Rovaniemellä lyhyen, vaikean sairauden murtamana. Hän oli syntynyt 5. 5. 1941 Kuortaneella, astunut palvelukseen opetusaliupseerina Pohjanmaan Jääkäripataljoonaan 1. 2. 1964, palveli moottorialiupseerina Lapin Jääkäripataljoonassa, kunnes sairaus, verisuonen katkeaminen päässä, vei hänet äkillisesti sairaalaan, missä kuolema katkaisi hänen nuoren elämänsä.

Ylennetty ylikersantiksi 1. 2. 1967.

Me palvelustoverisi, metsästys- ja kalastuskumppanisi ja ystävät järkytyimme, kun saimme tiedon, että Sinä olit poistunut joukostamme.

Meistä tuntui aivan käsittämättömältä, että Sinä miehuutesi siinä iässä, jossa tulevaisuudentoivon, uskon ja mahdollisuuksien hedelmät olivat saavuttaneet kypsyuden, sait niin yllättävän kutsun sinne, jossa jääkärin, sotilaan, metsä- ja erämiehen, ystävän — polku oli tavoittanut päätepisteensä.

Sinä olit ihmisenä rehti, valoisaunteinen ja alati uutta tarmoa uhkuva. Sinun kerallasi taivalletut metsä- ja kalapolut olivat valoisat, toverilliset, miehisen kunnan, taidon ja sisukkuuden sävyttämät.

Me tulemme nämä muistot säilyttämään iäti sydämissämme.

Hyvänä ammattimiehenä, aina avuliaana ja hyvää tarkoittavana menetimme Sinussa persoonan, jonka paikka keskuudessamme elää elämisenarvoisen elämän esimerkillisenä tavoitteena.

Kiitos kaikesta, Timo.

Me, palvelustoverisi, Lapin jääkärit, haluamme säilyttää mielissämme Sinun kuvasi Lapin revontulten kaltaisina.

Olit käymässä täällä, mutta palaat jälleen. Palaat mieliimme miehenä, sotilaana, jonka elämä oli lyhyt mutta kirkas.

Muistoasi kunnioittaen

Lapin Jääkäripataljoona
Sodankylän Aliupseerikerho ry

SANA

— *Kun sillä välin oli kokoontunut kansaa tuhatmäärin, niin että he polkivat toisiaan, rupesi hän puhumaan opetuslapsillensa: Ennen kaikkea kavahtakaa fariseusten hapatusta, se on: ulkokultaisuutta.*

— *Ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi.*

— *Sentähden, kaikki, mitä te pimeässä sanotte, joutuu päivänvalossa kuultavaksi, ja mitä korvaan puhutte kammioissa, se katoilta julistetaan.*

— *Mutta minä sanon teille, ystävilleni, älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, eivätkä voi sen jälkeen mitään enempää tehdä.*

— *Vaan minä osoitan teille, ketä teidän on pelkääminen: Peljätäkää häntä, jolla on valta tapettuansa syöstä helvettiin. Niin, minä sanon teille, häntä te peljätäkää.*

— *Eikö viittä varpusta myydä kahteen ropoon? Eikä Jumala ole yhtäkään niistä unohtanut.*

— *Ovatpa teidän pääanne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää peljätkö; Te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.*

— *Mutta minä sanon teille: Jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, myös ihmisen poika tunnustaa Jumalan enkelien edessä.*

— *Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, se kielletään Jumalan enkelien edessä.*

— *Älä pelkää, sinä piskuinen lauma, sillä teidän isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.*

— *Luukkaan evankeliumi 12: 1—9, 32.*

Tervehdykseksi Sodankylä, 25. 7. -69

Ilpo Sirkka

VIISI VUOTIS AJATUKSIA

Siitä on jo viisi vuotta, kun saavuimme tähän kylään torvien soudessa, kyläläisten seisoessa tienvarressa toivottamassa pataljoonan ja sen henkilökunnan tervetulleeksi Sodankylään ja pikkupoikien tehdessä käsipäässä kunniata ohimarssiville joukoille. Silloin ehkä ajattelimme joutuneemme kylmän pantavaksi tai sääskien syötäväksi tänne Lapin raukoille rajoille. Ajattelimme etelän ihanaa muistojen kesää, joka meidän lupauksen mukaisesti neljän vuoden kuluttua poimii helmaansa.

Mutta kuinkas on käynyt?

Kiitos siviiliväestön, päällystö kotiutui tänne jo alkuunsa. Tunsimme itsemme ja joukkomme tervetulleeksi. Ajan kuluessa ovat ystävyysiteet lujittuneet ja laajentuneet. Henkilö ja perhekohtaista kanssakäymistä ovat olleet edesauttamassa erilaisten seurojen ja yhdistysten kilpailu ja kerhotoiminta. Tuskinpa on yhtään päällystöön kuuluvaa jolla ei olisi henkilökohtaista ystävää Sodankylässä. Varuskunnan rouvat ovat antaneet oman panoksensa sijoittamalla koulutustaan vastaavaan tehtävään opettajina ja erilaisina virkailijoina virastoihin. Onpa varuskunnalla oma edustus kunnanvaltuustossakin. Näin olemme tulleet osaksi Sodankylää — kuulumme yhteiseen perheeseen sen täysivaltaisina jäseninä. Kaikki tämä antaa meille viihtyvyyden tunteen. Kuulin kerran sanottavan, että päällystö ei viihdy vaan se palvelee. Oikein. Täällä on palveltu ja viihdytty. Viihtyvyyteen on ollut vaikuttamassa myös tšekäläinen luonto ja luonnon antimet. Kuka hiihtelee, kuka retkeilee, kuka kalastaa, metsästää tai marjastaa. Ken mitään tekee, tekee sen omaksi ilokseen ja huvikseen. Kun astuu pitkin upottavaa jänkkää repun viilekkeiden hiertäessä olkaa, kumisaappaan upotessa mutaan, sääskien inistessä korvan juuressa ja offin tuoksuessa, on tunnelma, joka saa yhä uudelleen ja uudelleen

kokeilemaan voimiasi ja taitojasi ankaran luonnon kanssa. Myös keväisten hankien retki- ja karhun hiihdot, kuten syksyiset hirven saalistuksetkin ovat miesten työtä jonne vain uljaimpien ja kestävämpien miesten parhaat tasaveroisina luonnon kanssa kykenevät.

Ehkäpä, erikoisesti nuorempaa päällystöä, on kiinnostanut erikoiset koulutusolosuhteet ja erikoislaatuinen koulutus. Tällä leveysasteella ei ole pakkasen yläraja esteenä koulutukselle. On mielenkiintoista liikuttaa joukkoansa 40 jopa 50 asteen pakkasessa pitkin kairaa siten että taistelu- ja fyysinen kunto säilyvät ilman vaurioita. Se asettaa vaatimuksia johtajalle ja alaisille. Se on haaste, johon vastaus on ollut mielenkiintoinen. Tämän vastauksen etsiminen ja löytäminen on antanut viihtyvyyden tunteen. Kuluneet viisi vuotta ovat olleet niillekin viidelle päällystö perheelle, jotka ovat alusta asti täällä olleet, ja asuvat edelleen, yhtä mielekästä kuin missä muualla tahansa. Lopulle osaa päällystöstä, joka on vaihtunut jopa kolmekin kertaa, kuten komentaja ja pataljoonaseeri, on Sodankylä käynyt niin mieluisaksi, että vain harvat ovat täältä oma-aloitteisesti pois pyrkineet. Ovatpa useat, rouvat mukaanlukien, purisseet siirtomääräyksen saatuaan. Eikä ihmeekään. Jos täältä puuttuikin jotain niin tilalla on paljolti sellaista mikä korvaa mahdollisen puutteen. Yhdeksi korvaukseksi täytynee katsoa taloudelliset edut. Täällä nuoret, vasta kotinsa perustaneet, voivat pohjautua ja luoda taloudellisen lähtökohdan tulevalle elämälleen. Ja onhan useilla rouvilla kesken lapsikatraassaan jo alulle pantu lapinsarja.

Ken kerran on tullut tänne ja täällä jonkunaikaa ollut, tulee mielellään tänne uudelleen, jos ei muuten niin ainakin lomalle.

SODANKYLÄN ALIUPSEERIKERHO ry 5-VUOTISTAIPALEEN VARRELTA

Tänä vuonna 25. 3. tuli Sodankylän Aliupseerikerho ry:n toiminnasta täyteen 5 vuotta. Perustava kokoushan näet pidettiin Vaasassa tuona päivämääränä. Täällä Lapin palkisillakin toimien saavutamme 5-vuotisivirtanpylvään 2. 8. -69.

Tuohon aikaan sisältyy toimintaa ja tapahtumia oikeastaan yllättävän paljon. Eikä toiminnan kulkua vuosien saatossa ole pahemmin häirinnyt sen paremmin Lapin kuulakkaat kevätpäivät kuin kaamosajan harmauskaan. Semminkin ne ovat vain — sen jälkeen kun alkutottumus oli omaksuttu yhteiseen omistukseen — lisänneet vauhtia toiminnan pyörään vuosi vuodelta aina vain parempaan päin.

Tänään jolloin toteamme olevamme jo miltei täysin vakiintuneita tåkäläisiin oloihin, voimme tyytyväisin mielin luoda tulevaisuudelle sen pohjan, joka vastaisuutta ajatellen näyttää kerhon kannalta katsoen varsin lujalta. Enää ei myöskään tarvitse perheemme pienempienkään hämmästellä niitä näkymiä, jotka tuolloin viitisen vuotta sitten kotikeittiömme ikkunasta silmiensä eteen niin perin outoina kuvastuivat. Sattuihan näet alkuaikoina tämän tästä niin, että lapsukainen pelästytti äitinsä huudahtamalla: ”äiti, mikä se tuolla ulkona on sellainen pöpö, joka on pitkä ja karvainen ja jolla on risuja päässä.” Nuo ”risupäiset pöpöt” ovat vuosien varrella tulleet jo sangen tutuiksi.

Niin, tuosta ajasta on kulunut kokonaista viisi vuotta.

Mitä sitten noihin viiteen vuoteen sisältyy Sodankylän Aliupseerikerho ry:n ja sen yhteyteen kuuluvien jäsenten osalta? Voidaan sanoa lyhyesti, että toimintaa. Toimintaa eri muodoissaan niissä puitteissa joihin edellytykset olivat olemassa. Tännehän saavuttiin kerhotoiminnallisesti katsoen ikäänkuin talonrakentaja korpeen, pystymetsään. Vakiintuneita oloja ei luonnollisestikaan ollut. Toiminta oli aloitettava hyvin rajoitetusti koska mm. kerhohuoneisto saatiin väliaikaisista suojista. Se oli laajempaa toimintaa ajatellen aivan liian pieni. Mutta jotain sentään oli puuhattava ja toiminta pantava käyntiin.

Niin tehtiinkin. Pataljoona osoitti väliaikaiseksi kerhohuoneistoksi perheasunnoksi tarkoitetun asunon: 3 h+keittiö. Tanne hankittiin kalustoa (etupäässä Vaasasta tuotua). Kerhon johto oli tuolloin erittäin toimintatarmoisien henkilön käsissä. Puheenjohtaja Taisto Alakoski kääri hihat ja pisti tuulemaan. Muut tulivat perässä ja näin kerho — jonka nimeksi oli tullut Sodankylän Aliupseerikerho ry — oli toiminnassaan päässyt kunniakkaaseen alkuun. Me olemme aina vaikeuksista saaneet kerhomme johtoon asiallisen ja toimintatarmoisien henkilöstön. Alakosken päivistä Lanton (joka nykyisin toimii puheen-

johtajana) päiviin on kerhomme ohjaket olleet hyvissä käsissä.

Syyskuun 26 päivänä pidettiin kerhomme avajaiset ja tästä päivästä alkaen on toimintaa pyritty viemään eteenpäin yhteisin voimin. Olemme jatkuvasti toiminnassamme tukeutuneet mahdollisimman laajasti jäsenistöön ts. eri toimikuntien aktiivisella työllä on saatu aikaan se, että jokainen (myöskin muu perheenjäsen) on voinut osallistua kerhon toimintaan.

Jäsenistömme keskuudessa on myöskin hyvin paljon sellaisia, jotka tuntevat kiinnostusta metsästykseseen, kalastukseen, eräretkeilyyn ja liikuntaan. Täällä näitä mahdollisuuksia ei ole jätetty käyttämättä. Ehkä juuri tästä johtuen meistä monikin mukautui paikkakunnan elämään odotettua nopeammin.

Vuodesta 1964 siirryttiin seuraavaan toivorikkain mielin.

Puheenjohtajaksi valittiin yliv Pöyry. Toiminta noudatteli periaatteessa niitä uomia, joihin sen katsottiin suuntautuvan ja joihin sillä on tilaa. Tässä mielessä järjestettiin ja suunnattiin toimintaa jo mahdollisimman paljon myöskin ulos päin. Paikallisiin järjestöihin ja yhdistyksiin (resups, resau jne.) alettiin ottamaan kosketusta urheilun, metsästyksen ja kalastuksen merkeissä.

Vuosi 1966 oli toiminnallisesti katsoen jo varsin vakiintunut. Oltiin jo niin kuin kotiuduttu toiminnassakin. Tulevaisuus näytti kaikin puolin valoisalta. Jo tällöin alettiin kaavailemaan uuden kerhotalon valmistumisen mukanaan tuomia mahdollisuuksia. Ja tätä silmälläpitäen aloitettiin kauastähtäävät suunnitelmat kerhomme jäsenistön viihtyisyyden parantamiseksi.

Vuosi toi mukanaan myöskin surua. Kerhomme pidetty puheenjohtaja ylivääpeli Eino Kuivinen kuoli 17. 10. -66.

Kaikesta huolimatta toiminta meni eteen päin. Puheenjohtajaksi tuli sotmest Turunen, joka johtokuntineen viritti toiminnalliset puitteet yhä laajenevaan kanssakäymiseen paikkakunnan ja lähiympäristön vastaavien elimien kanssa. Tällöin otettiin yhteyttä eri muodoissa Rovaniemen, Kemijärven, Kittilän jne. yhdistyksien ja järjestöjen piirissä puuhaileviin.

Vuosi 1967 — jona puheenjohtajana toimi edelleen sotmest Turunen — oli erittäin vilkas toiminnan vuosi. Mm. järjestettiin yhteisiä retkiä, urheilullisia paikkakuntaotteluita. Oli vierailuita ja vastavierailuita. Lähikylässä, Syväjärven Nuorisoseuran talolla järjestettiin ohjelmallinen iltama jne.

Merkittävää oli vuodessa myöskin se (ainakin meidän nuorempien mielestä) että vanhoja partoja siirtyi eläkkeelle peräti neljä.

Vuoteen sisältyi myöskin surun päiviä. Ylivääpeli Lauri Lumppio kuoli 14. 7. -67.

Seuraavaan vuoteen siirryttäessä odoteltiin jo päästävän uuden kerhotalon suojiin. Mutta toiveissa petyttiin. Kerhon valmistuminen siirtyi ja siirtyi. Se vanha toteamus pitää kutinsa näköjään vielä tänä ihmeiden aikakautenakin: "älä nuolaise ennenkuin tipahtaa jne."

Kerhon puheenjohtajaksi valittiin ylivääpeli Suihkonen. Hän apulaisineen ja jäsenistöineen yritti puuhata parhaansa mukaan, mutta kaikesta näkyi että vuoden toiminnassa oli eräänlainen pettymyksen leima.

Nyt kun olemme jo sivuuttaneet viisivuotistaipaleen kerhomme toiminnassa, emme ole menettäneet uskoamme aina vain parempaan suuntaan kulkemisessa. Vuosi 1969 — viisivuotistoimintavuosi — alkoi surun merkeissä sillä keskuudestamme temmattiin

jälleen eräs jäsenistämme. Ylikersantti Timo Vesteri kuoli 4. 5. -69.

Mutta toiminnan pyörän on pyörittävä kaikista, vaikeuksistaikin huolimatta. Ja tässä mielessä vuosikokouksessamme, joka pidettiin helmikuussa, oli tunnelma erittäin valoisa ja sisällöltään idearikas. Tuolloin tehtiin hyvin paljon suunnitelmia nimenomaan uutta kerhoa ajatellen.

Tuon talon kynnyksen yli uskomme jo vihdoinkin päästävän astumaan tämän vuoden aikana. Varmaahan se ei ole, mutta jospa usko auttaisi.

Puheenjohtajaksi valittiin sotmest Lantto.

Kokonaisuutena ottaen on toiminnanratas kerhomme osalta pyörinyt tämän viisivuotistaipaleensa melkolailla mukavasti. Se ei ole missään vaiheessa pääsyt ruostumaan. Se pyörii eteen päin kuten jo viisivuotiaalle sopiikin.

vääpeli SULO OLLILA

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen
tervehdys

LAPIN JÄÄKÄRIPATALJOONALLE

HUOLLON TOIMINTAA SODANKYLÄSSÄ

Tämän kesänä tulee kuluneeksi viisi vuotta pataljoonan siirtymisestä Vaasasta Sodankylään. Toimintaedellytysten luominen uudella paikkakunnalla, odoissa olosuhteissa tuntui tuottavan alussa huomattavia vaikeuksia. Se, mikä aikaisemmin oli totuttua, yrittettiin ottaa käytäntöön. Pian kuitenkin opittiin huomaamaan, etteivät ”Vanhan Vaasan tavat ja tottumukset päde täällä, vaan on luotava jotain ominta-keistakin. Ensimmäinen kesä ja kaamos kuuluivat huoltohenkilöstöltä materiaalin lajittelussa, maastojen ja huoltopaikkojen kuntoonlaitossa, sillä sukset ja syylingit, kirveet ja kaminat olivat menneet muuton tohinassa hieman sekaisin. Liekö syy muutto-kiireiden vai minkä — Vaasaan jäivät myös kerhojen hieno kalustus ja soittokunta. Niiden puute on kiipeästi kaivattu vuosien kuluessa ja tällä hetkellä näyttää siltä, etteivät vaskenpuhaltajat hyväksyiskään vakituiseksi asuinpaikakseen Sodankylää, vaan jäivät Rovaniemelle.

Pataljoonan päättäessään polkupyörämarssinsa Sodankylän kasarmialueelle 2. 8. 1964 oli täällä valmiina n. 80 % majoitus-, huolto- ja asuinrakennuksista. Ympäristön viihtyisyyden, kerhojen, lasten leikkipaikkojen osalta olivat työt kokonaan aloittamatta. Puolustusministerin Sodankylän rakennustyö jatkoi rakennusmestari Ihmäen tarmokkaassa ja asiantuntevassa johdossa rakentamista ja hyvää jälkeä on syntynyt. Vuosien mittaan on pataljoonan käyttöön luovutettu kuntotalo, sotilaskoti, 2 varstorakennusta, esikunta, 6 asuintaloa, varuskuntasairaala ja hevostalli. Rakenteilla ovat kasarmi n:o 5, pataljoonavarasto, vaatekorjaamo, ampumaradan paviljonki sekä upseeri- ja aliupseerikerhot. Näiden valmistuttua on pataljoonan rauhanaikaiselle toiminnalle luotu hyvät toimintaedellytykset. Kasarmialueella tapahtuvan rakennustoiminnan lisäksi on Kyläjärven taisteluampumarata-alueelle rakennettu maalilaitteita, sorastettu teitä jne. ylil M Närhen johdolla. Sillä taisteluampumarata-alueen reunassa, männikkökankaalla kiiltelee komea kaarihalli: ”Jukan halli” odottaen käyttäjä. Kevätampumaleiri pidetäänkin jo hyvällä menestyksellä Kyläjärvellä. Ristilammen kauniit kankaat, miellyttävät iltahetket Pohjan Pirtissä tai ”Ankkurissa olot” palaavat henkilökunnan mieliin enää vain ajatuksissa.

Lapin Jääkäripataljoona ei ole ”valtio valtiossa”, vaan se on Sodankylän kuntaa. Varuskunnan väki on tullut erittäin hyvin toimeen paikallisten asukkaiden kanssa, mutta kunnan hallitsevien elinten olisi vähitellen opittava ymmärtämään, että meille kuuluvat samat oikeudet kuin muillekin kuntalaisille. Toivotavasti varuskunnan valtuutetut muokkaavat käsityksiä tässä suhteessa. Jokaisen kuntalaisen on syytä

tietää, että varuskunnan paikkakunnalle tuoma hyöty vastaa keskisuurta teollisuuslaitosta. Allaolevasta huoltotoimiston laatimasta erittelystä selviää pataljoonan paikallismenot, palkat ja kiinteistömenot vuonna 1968:

— elintarvikkeet	461.074,73 mk
— varusmiesten päivärahat	336.141,45 ”
— kantahenkilökunnan palkat ja päivärahat	2.718.092,71 ”
— polttoaineet	344.074,32 ”
— sähkö	230.611,32 ”
— korjaamon paikallismenot ja palkat	75.492,80 ”
— PLM:n rakennustyön palkat ja ostot	4.403.177,07 mk
Kaikki yhteensä	8.568.664,40 mk

Huomattava osa tästä rahamäärästä jää suoraan paikkakunnalle.

Pataljoonan huoltoa johtaa huoltopäällikkö komentajan antamien käskyjen ja ohjeiden mukaan. Huoltopäällikön alaisena toimii huollon käytännöllisinä toteuttajina kantahenkilökuntaa, siviilityöntekijöitä ja varusmiehiä, joiden kokonaisvahvuus vastaa hyvinkin perusyksikön vahvuutta. Varusmiesten käyttäminen koulutuksen kannalta toisarvoisiin tehtäviin on valitettavaa. Poikkeuksellisesti on tänä kesänä huomattava määrä jääkäreitä ja ryhmänjohtajia voitu irroittaa huoltotehtävistä koulutukseen, sillä heidät on korvattu työllisyysvaroin palkatulla työvoimalla. Tällaisen työvoiman saaminen pysyväksi olisi pataljoonalle edullista. Osa huollosta toimii vielä väliaikaisissa tiloissa. Pataljoonavaraston valmistuttua voidaan se kokonaisuudessaan sijoittaa ajanmukaisiin rakennuksiin ja yksiköt saavat niille tarkoitetut varastot käyttöönsä. Huollon omavaraisuutta parantaa syyskuussa toimintansa aloittava vaatekorjaamo, mihin tulee pesula, ompelimo ja jalkinekorjaamo. Tällöin avautuu mahdollisuus vakituiseen työhön monelle paikkakuntalaiselle.

Edelläolevista käy selville, että rakenteelliset edellytykset huollon toiminnalle ovat hyvät, mutta puutteita esiintyy. Rahaa on liian vähän. Nykyiset määrärahat riittävät juuri ja juuri pitämään koneiston liikkeessä, mutta mihinkään nykyisin kovia vaatimuksia vaativiin suorituksiin ei päästä. Vaikeimmaksi on tilanne muodostunut maastoajoneuvojen kohdalla. Toimintaetäisyydet muodostuvat suhteettoman pitkiksi, jolloin vähälukuinen kalusto joudutaan rasittamaan äärimmilleen. Tällä hetkellä taistelukulustukseen saatu maastokuorma-auto tai bandvagen on ylellisyysesine vaikka sen olisi kuuluttava harjoitus-

Kiltaterveysiä

Uusi vuosi on pyörähtänyt Killan toiminnassa jälleen. Uusi tuo aina jotain pientä lisää entisiin touhuihin. Niinpä nytkin. Lisänä on tällä kertaa Killan puukko. Puukko on taiteilija Lasse Talosen suunnittelema, ei koriste, vaan oikea käyttöpuukko. Terä käsintaottua laatutyötä. Kahva ja muu toteutus rovaniemeläisen luutyömasteri Laurin verstaan työtä. Ensivaikutelma mallipuukosta on erinomainen. Ja mikä ilahduttavinta, tätä juttua luettaessa on jo ensimmäinen 100 kappaleen erä RAUK:n kurssin kurssi-puukkoina. Jatkossa puukkoa toimitetaan niin paljon kuin ulos saadaan. Muutakin uutta vielä löytyy. Kilta on saamaisillaan postikortin tai ehkäpä useampiakin. Nämäkin ovat valmistumisvaiheessa ja saataneen painosta lähipäivien aikana.

Ja sitten hieman vuosikokous tietoutta. Sehän pidettiin 29. 3. 1969 Sodankylän Sotilaskodissa.

Toimintakertomuksen ja tilien hyväksymisen yhteydessä kokous antoi erikoisen kiitoksen sen v. 1967 ja 1968 johtokunnille Joutselan muistopatsaan hankkimisesta Sodankylän varuskuntaan. Tulevan vuoden toimintaa suunniteltaessa päätettiin suositella, että johtokunta järjestäisi kerran vuodessa kiltakokouksen. Tämän vuoden kiltakokous oli Savukoskella 5. 7. nuotioillan merkeissä. Vuosittaisen kokouksen ajankohdaksi kaavailtiin joko 4. 6. tai 11. 3., joka on LapJP:n vuosipäivä.

joukkueelle yhtä ehdottomasti kuin henkilökohtainen ase taistelijalle.

Pataljoonan tärkein tehtävä rauhan aikana on koulutus. Reserviin on saatava miehiä, jotka osaavat taistella tarvittaessa Lapin olosuhteissa ja pystyvät tuhoamaan alueellemme tunkeutuneen vihollisen. Huollon on luotava edellytykset taistelun onnistumiselle. Tämän vuoksi on jo rauhanaikaisessa koulutuksessa saatava jokainen mies ymmärtämään huollon merkitys. Huolto ei saa kuitenkaan kangistua omiin määräyksiinsä, vaan sen on sopeuduttava joustavasti jokaiseen uuteen tilanteeseen. Valitettavan usein on käynyt kuitenkin niin, että huoltomiehet ovat luoneet ympärilleen määräysten viidakon helpottaakseen omaa toimintaansa kentän kustannuksella. Totuus ei saa kuitenkaan unohtua: HUOLTO ON JOUKKOJA VARTEN EIKÄ PÄINVASTOIN.

Pataljoonan 50 v. juhlan kunniaksi 11. 3. 1971 päätettiin koota ja julkaista 5 osainen, pataljoonaa käsittelevä juhla-julkaisu, jossa olisi omana kokonaisuutenaan Terijoen, Talvisodan, Jatkosodan, Vaasan ja Sodankylän vaiheet. Asian edelleen kehittämiseksi valittiin toimikunta, jonka puheenjohtajaksi nimettiin everstiluutnantti K K Kuismanen ja jäseniksi kapteeni P Tikkanen ja sotilasmestari evp V Moilanen. Jäsenmaksun suuruudeksi hyväksyttiin 3 markkaa.

Kilta ry:n puheenjohtajaksi päätettiin kutsua lääninneuvos, sotatuomari Viljo Tervahauta Rovaniemeltä. Johtokunnan jäseniksi valittiin everstiluutnantti K K Kuismanen, vakuutusjohtaja Olli Mettinen, majuri Aaro Hänninen, ylliluutnantti Reijo Sallinen, ylivääpeli Eino Raudasoja, opettaja Jouko Tekoniemi, pankinjohtaja Viljo Aikio ja sotilasmestari evp Vilho Moilanen.

Killan valtuuskunnan puheenjohtajan tehtäviä hoitaa tämän toimintavuoden loppuun everstiluutnantti K K Kuismanen, muut jäsenet: Aimo Aho Salla, Pekka Auvinen Oulu, Antti Haapalainen Vaasa, Pekka Herva Sodankylä, Keijo Honkonen Sodankylä, Aaro Jouhki Kittilä, Jarmo Järvilehto Vaasa, Jorma Kallo Sieppijärvi, Jussi Kiikeri Ilmajoki, Erkki Kiviniemi Tepasto, Eino Laihiala Oulu, Markus Lakaniemi Vimpeli, Olli Nenola Rovaniemi, Jorma Nivala Kemi, J Ojala Rovaniemi, Akseli Paarman Sodankylä, Mauri Perälä Kemijärvi, Kalle Prinkkilä Eura, Jorma Pulska Savukoski, V Rainto Tervola, Heikki Rautanen Sodankylä, Solmu Kullervo Salomies Helsinki, Antero Siltala Pori, Niilo Sukuvaara Sodankylä, Lasse Talosela Sodankylä, Keijo Talvisto Helsinki, Frans Tekoniemi Sodankylä, Heikki Tulimaa Vaasa, Eero Uusitalo Teuva, Matti Vieltojärvi Enontekiö. Sihteeri-rahastonhoitaja luutnantti K Honkonen.

Liittykää
KILLAN
jäseneksi

Aaveratsastaja

TOIMITUKSEN NURKKA

Varuskunta uinuu keväistä yöuntaan. Vain vartijat, niitten joukossa tallipäivystäjä, jääkäri Kepponen, valvovat. Jääkäri Kepposen rinnassa jäytää odotuksen jännitys — vielä tunti, ja sitten.

Kuin ajatuksensa päätteeksi hän irroittaa ajokkinsa marhaminnan. — Minne sitä nyt, kummeksuu tamma, päryyttää sieraimiaan.

Jääkäri Kepponen taluttaa "asetoverinsa" tallin taakse, tuuhean kuusen suojaavien oksien kätköön, sitoo hevosen puuhun ja palaa talliin. Varovasti hän hiipii satulavarastoon, työntää avaimen oveen, vielä vilkaisu tallin ovelle, ja kun siellä ei ketään näy, avaa hän varovasti oven. Kepponen riuhtaisee satulan nauhasta, kurkistaa ulos ja havaittuaan tallin ympäristön autioksi ja tyhjäksi, kantaa satulan ajokkinsa luo. Huolellisesti hän sitoo sen hevosen selkään, taputus tamman lautaselle ja Kepponen rientää talliin vartio paikalleen. Hiitaasti mataavat minuutit vartiovuoron loppua kohti. Puolen yön maissa saapuu seuraava päivystäjä vapauttamaan Kepposen tehtävästään.

Kepponen on menevinään kohti komppaniaa, mutta pyörtää takaisin tallin taa, ajokkinsa luo. Jännitys kuroo Kepposen kurkun kuivaksi, kädet vapisevat, ja sydän hakkaa rinnassa haljetakseen. Hevosen irrottuaan pomppaa hän satulaan ja ohjaa ratsunsa käyden metsän läpi päätielle, kohti kylää. Vapauden riemu ja käryämisen pelko nostattavat punan aave-ratsastajan poskille...

Kummakseen katselee uninen taksimies öisellä tiellä vastaan tulevaa ratsastajaa. Ihmetellen luo silmäyksen mieheen ja hevoseen ikkunastaan kurkistava kylän asukas. Hotellin takapihan mänty saa vartioitavakseen ajokin, kun sen isäntä painuu öiselle raitille... Siellä jossakin — hämärässä talon nurkkauksessa — vaihtaa "lesti", tulillemipullo omistajaa. Kulaus harjakaisiksi myyjälle.

Ostaja antaa pitkän ryypyn valua kurkkuunsa — pari puistautusta, ja — otetaanhan toisellekin jalalle... Pian pullo tyhjenee, ja miehet painuvat kumpikin omalle taholleen. Nopeasti nautittu viina kiipeää jääkäri Kepposen tukkaan kuin palokuntalainen tikapuita. Äskeinen pelko on tipotiessään, ja mies tuntee itsensä vahvaksi, todelliseksi husaariksi, mennessään ratsunsa luo. Muistuu siinä tyttökkin, laitakylällä asuva, mieleen.

Jehuu, huikkaa aaveratsastaja satulasta ja karauttaa ajokkinsa laukkaan, — kopodi, kopodi, kopodi, kaikuu öinen kuja. Muutamaan ikkunaan ilmestyy pelokas silmäpari toteamaan vilauksena kiitävän ratsukon...

Leena, jääkäri Kepposen ystävätär ihastuiksen rohkeaan "karjapaimeneensa", ja tämän öiseen vierailuun. Kummaksuen kantaa ratsu pariskuntaa seläs-

Viisi vuotta on Lapin tuuli tuivertanut, pakkanen purenut, yötön yö helottanut, kaamos vetänyt mieltä matalaksi siitä, kun jääkärit valtasivat kodikseen ja asuinpaikakseen Sodankylän. Aika ei ole pitkä, mutta se on varmasti ollut työntäyteinen kaikille pataljoonassa palveleville ja palvelleille. Useimmassa kohdin lehdessämme on käsitelty tätä viisivuotistaivalta eri näkökulmilla, joten en kajoa siihen muuta kuin toteamalla, että aika on humahtanut huomaamatta eikä suru ole ehtinyt tarttua vielä puseroon.

Viimekertaista "Etupyörää" ehtivät muutamat jo odottaa ja kysellä vuosipäiväksi. Heille ja muillekin muistin verestämiseksi mainittakoon, että "Etupyörä" tulee aina RAUK:n päättymisen tienoilla eli huhti-, elo- ja joulukuulla. "Etupyörähän" on samalla koulun kurssijulkaisu.

Kesä alkaa olla jo syksyyn kallistumassa. Ainakin alkukesä on ollut todellista kesää ilmojen puolesta — pitkästä ajasta. Kesän kiireiden ja lomien takia "Etupyöräkin" tulee tällä kertaa muutaman sivun "laihtuneena", joka annettakoon toimitukselle anteeksi. Yritetään asia korjata joulukuun numeroon, oikein mies- ja naislukuisesti.

Tämän muistaen toimitus toivoo, että aineistoa tulisi pienenä purona, ja että myös naiset ottaisivat kynän käteensä ja toimittaisivat oman palstansa tähän yhteiseen julkaisuun.

Pee—Tee/toimitus

Kihlauksen ovat julkaisseet 18. 2. -69 jääkäri P Toiviainen ja neiti A Pystykorva. (Tiedoksi saatettakoon Myöhään.) Molemmat ovat kotoisin EK/PohPR:stä. Lähempiä tietoja morsiamesta: Pituus 118 cm. Paino: 4,5 kg. Väri: ruskea. Numero: 327431. Luokka: 3. Kaliperi: 7.62. Syntynyt: valtion aseparjalla 1944.

Tutustuin häneen 18. 2. -69 asevaraston edessä. PS. Koska ihastus ei ollut kovin suuri, olen päättänyt purkaa kihlaukseni mahdollisimman pian (tänä vuonna heti).

sään kylän halki. Kavioiden kopse on hillittyä. Tyttö kihertää jääkäriin rusennuksessa...

Keväinen aurinko on kiivennyt jo korkealle puitten latvojen yläpuolelle. Tyttö piehtaroi sängyssään, muistellen öisen ratsastusmatkan yksityiskohtia. Hurjassa laukassa kasarmia kohti kiitävä jääkäri Kepponen ratsuineen saa hätäisimmät hälyttämään puhelimella varuskuntaan, jotkut poliisille. Sana aaveratsastajasta tavoittaa päivystävän upseerin.

Kepposen naama venähtää pitkäksi, kun häntä ollaankin tallilla vastassa. Öinen ratsastaja herää omaan syyllisyytensä rohkeasta teostaan putkan peillä.

Pee-Tee

KAUPPAYHTIÖSTÄ

edullisimmin

- SIVIILIVAATTEET
- KANKAAT
- ELINTARVIKKEET

KAUPPAYHTIÖ, Sodankylä

Ostos matkasta
virkistysmatka —
tulkkaa Pakari-
baariin.

SÄÄ JA LOMA

Kauniita päiviä lupaa myös varusmiehille ilmatieteen laitos edelleen. Viimeksi kuluneet päivät ovat olleet liian lämpimiä lämpötilojen vaihdellessa aina +15:sta — +30:een. Laitos tuumii, että pieni sade tekee terää niin luonnon kasvistolle, kuin ihmiskunnallekin. Valitettavasti luoja on tänä vuonna hyvällä päällä, ku ei edes myrskyäkään ja parempi se ois monien mielestä et jos luoja sallis sadetta. Ilmatieteen laitos on aina yhteydessä jumalaan, joka hoitaa asiat, ilahduttavia vastauksia sateen osalta on: lienee lähi main odotettavissa.

Näin parhaana loma-aikana olen haastatellut meitä

muutamia varusmiehiä oman lomavieton suhteen ja mielipiteet ovat aika hyviä, että miten sitä niinku lomaillaan?

Parhaita hetkiä mulla on kalastus. Siinä on jotakin rauhallista hommaa, istua venessä ja nykiä verkkoja kuin Joonas aikoinaan. Kun on tullut saalista, niin meen kaverin kans nuotiolle nukkumaan ja paistamaan makkaraa. Niin ja raatataan mukavia. Kerran meillä oli kaksi tyttöä, ne tuli sattumalta samaan paikkaan. Ja sitten se vasta aika kului. Meni yks päivä yli lomasta ku ei muistanut, että piti vielä lähtyä armeijaan. Ehei siitä tullu ku vähän työtä vuorotta, tuumi eräs jääkäri.

„Rutimuljus”

Jokainen meistä on alusta alkaen valinnut itselleen oman polkunsä ja määränpänsä. Kokonainen joukkue voi valita myös polun kulkeakseen yhdessä asettamaansa tavoitteeseen. Tämä polku ei aina ole mitenkään helppo kulkea, koska jokaisen joukkueeseen kuuluvan yksilön pitäisi pystyä kulkemaan tie väsymättä, yhtä köyttä vetäen määränpäähän saakka.

Joukkueen yhteishenki on ratkaiseva, päästäänkö haluttuun tulokseen.

PST-joukkue otti tavoitteekseen luoda keskenään luja yhteishenki, joka on suorastaan välttämätön vähemmistönä olevalle joukkueelle. Joukkomme horjumaton Me-henki tulikin kurssimme aikana esille hyvin näkyvässä muodossa.

Joukkueemme sai vapaa-aikana tehtäväkseen rakentaa panssarivaunun. Tehtävä tuntui aluksi hiukan suurelta ja vastenmieliseltä, sillä olihan sentään kysymyksessä oma vapaa-aikamme.

Kaikesta huolimatta työt aloitettiin isommalti purnaamatta. Monena iltana, kun kiväärilinjan oppilaat

pukivat lomapuvun päällensä, lähteäkseen yölomille, otti joukkueemme kaapistaan esille likaiset työpu-kunsa ja lähti kohti hikistä työmaata. Tämä, jos mikä, vaati suurta yhteishenkeä. Saavuttuamme illan hämärtyessä koululle, valmistautuivat pojat ottamaan vastaan päivystyksen.

Joukkueellamme oli varmaan mielessään vanha sananparsi, jossa sanotaan kutakuinkin: ”Työ saa palkkansa”. Ja saimmehan mekin korvauksen menetetyistä vapaa-ajasta kuntoisuusloman muodossa, eikä petty-myksemme ollut varmaankaan kovin suuri.

Tästä huolimatta panssaritorjuntajoukkueen monumentti seisoo Naamakosken vaaran laidassa, valmiina palvelemaan tulevia käyttötarkoituksia.

Olkoon tämä esimerkkinä tuleville saapumiserialle. Sillä joukkueen ei todella tarvitse olla suuri, saavuttaakseen asettamansa tavoitteen ja luodakseen jotain, mikä säilyy, kauan.

Opp HEIKKILÄ

KAKSI JA PUOLI VUOROKAUTTA

Se toukokuun päivä valkeni ulkonaisesti samanlaisena, kuin kaikki muutkin päivät. Kuitenkin siinä päivässä oli jotain uhkaavaa. Lähtö oli tullut. Ankein mielin järjestyimme pyöriille. Klo 18 suuntasi hiljainen osasto pyöriin sidotut suksensa kohti vihollista.

Muutama kilometri Sodankylästä pohjoiseen 28. panssaritiedustelukomppania otti suunnan kohti Ämpärisaarta. Pienen lepotuokion aikana kahvitulilla ei kuulunut tavallista iloista juttelua. Hälytys! Epätietoisuus päättyi. Pelko edessä olevasta vaarasta hälveni työntäessämme pyöriämme lumipeitteisessä metsässä.

Taistelujen tie kulki kohti omaa kasarmialuetta, jonka vihollinen oli yllättäen vallannut. Teimme nopean hyökkäyksen, joka luonnollisesti vaati uhrinsa. Kiivaiden taistelujen jälkeen saimme kasarmialueen haltuumme. Vihollinen joutui sekasorron vallassa pakenemaan yli Jeesiöjoen. Rakentamaansa pikasiltaa he eivät ehtineet hävittää, vaan kranaatinheittimistömme turvin ampaisimme samaa siltaa pitkin vihollisen perään, suuntana Kittilän tie.

Vihollinen oli katkaissut huoltotiemme välillä Vaalajärvi—Sodankylä. 28. panssaritiedustelukomppania sai tehtäväkseen puhdistaa tämän alueen. Olimme jo saaneet kokemusta edellisistä taisteluista, joten pysyimme raivokkaasti pureutumaan vihollisasemiin. Kärkipartiomme toiminta oli esimerkillistä. Tuskin oli ensimmäinen laukaus kajahtanut, kun tie oli tyhjä. Nopea ryhmittäminen hyökkäykseen. Päälle pojat! Me koukkasimme syöksyimme, rynnäköimme, am-

muimme ja — kaduimme. Mutta sinnikkäästi nousimme aina ylös hangesta ja jatkoimme etenemistä.

Vihdoin saavutimme iltahämärissä Ahvenvaaran, jonne perustimme tukikohtan. Keskiyöllä sai joukkueemme jälleen tehtävän. Nousimme suksille ja sujuttelimme pimeähkön yön suojissa alas Ahvenvaaran rinnettä, ohi tutka-aseman. Ylitimme tien. Silloin se alkoi. Raivokas tuli pakotti meidät suojaan nopeasti. Saimme kuitenkin ryhmittymme kuntoon ja painoimme päälle. Vihollinen irtaantui. Perään pojat! Ylitimme muutamia vaaroja ja luulimme jo vihollisen haihtuneen. Akkiä kuulimme kuitenkin jyrinä. Piiloon, panssareita! Sydän pamppailen heittäydyimme märkään lumeen. Panssarit lähestyivät. Helpotukseemme huomasimme, että ne olivat omia. Vihollinen oli todella onnistunut katoamaan. Noudimme suksemme lähtöpaikalta ja hiihtelimme tukikohtaan. Toista vuorokautta kestäneiden taistelujen jälkeen saimme vihdoin parin tunnin levon.

Seuraavana päivänä saimme kuulla, että vihollinen oli uudelleen katkaissut tien meidän ja Sodankylän väliltä. Jouduimme paluumatkalla vielä tuhoamaan nämä vihollisosastojen rippeet, jotka olivat päässeet edellisenä päivänä piiloutumaan tien varren selkosiin.

Se oli kenties juuri kiivain taistelu, kun kuulimme: "Harjoitus on päättynyt!" Väsyneinä, mutta onnellisina saavuimme vihdoin hernesopalla ravittuina koululle, josta seuraavana päivänä klo 10.45 teimme rynnäkön helluntailomalle.

Opp K PURANEN

Oppilaskunnan puheenjohtajan palsta

Saapuessamme 28. 4. -69 nuorina jääkäreinä kouluun olimme varsin jännittyneitä. Meille oli kerrottu komppaniassa kauhujuttuja aukiin rasittavista palvelustehtävistä ja se sai monet alakuloiseksi. "Pimeä alokasaika kummitteli vieläkin mielessämme. Kaikkinainen pelko oli kuitenkin turhaa. Alkukankeuden jälkeen jännittyneisyys katosi. Aloimme sopeutua omaan laitokseemme, jossa me kukin vuorollamme saimme johtaa oppilastovereitamme. Luonnollisesti meillä oli ensin hieman vaikeuksia johtamistehtävissä, mutta ajan mittaan siihenkin tottui.

Koulumme oppilaskunta joutui aloittamaan toimintansa käytännöllisesti katsoen rahattomana. Taloudelliset vaikeudet voitettiin kuitenkin hallituksen riipeuden ansiosta. Kesäkuun alussa pidettiin perinteelliset orjamarkkinat Sokoksen aukiolla. Markkinat onnistuivat yli odotusten. Rahat puolikurssijuhlaan ym. menoihin oli saatu.

Puolikurssijuhlaa vietettiin Komattivaarassa. Tunnelma oli vilpiton. Iltanuotion ääressä keskusteltiin laulettiin, syötiin makkaraa ja palan painikkeeksi juotiin kaljaa. Oppilas Ahonen & kumppanit pitivät huolen musiikillisesta puolesta. Kaikilla tuntui olevan mukavaa. Juhlan päätyttyä suuntasimme askelemme, toiset hieman horjuen väsymyksestä tai vähän muustakin, rakkaaseen oppilaitokseemme tuumailen "siitä huolimatta vähän päiviä".

Kurssin puolivälissä koimme usein iltaisin jännittäviä hetkiä. Meillä oli näet tapana silloin viedä joku kunnostautunut oppilas paljuun. Erityisesti korpraalit saivat nauttia tästä kylvettämisen muodosta.

Kävimme joskus jotoksilla. Tunnelma oli aivan toinen kuin alokasaikana tehdyillä reissuilla. Se johtui siitä, että olimme oppineet tuntemaan toisemme. Kävattu RAUKin yhteishenki alkoi orastaa, mikä tuli hyvin näkyviin Savukosken maatalousnäyttelyyn tehdyllä pyörämarssilla.

Kurssin loppupuolella 9/7 luutnantti Honkonen ilmoitti meille onnistuneensa hankkimaan kauan kaivatus kurssipuukon. Uutinen tulikin viime hetkellä, sillä oppilaskunta oli kokoontunut edellisenä päivänä keskustelemaan k-puukosta ja tullut siihen tulokseen, että oli hankittava kaksi: rynnäkkökiväärin pistin ja järvenpääläinen.

Vaiherikas kurssimme on pian ohi. Jotkut meistä lähtevät Haminaan, toiset komppanioihin ryhmänjohtajiksi. En kuitenkaan usko, että tällainen hajaantumisen tulisi kokonaan hävittämään sitä yhteenkuuluvaisuuden tunnetta, joka RAUKissa luotiin. Haluan lopuksi kiittää oppilaskunnan puolesta koulun johtajaa, kuraattoria, kouluttajia ja oppilaita hyvästä yhteistyöstä.

Oppilaskunnan puheenjohtaja
opp M AHONEN

VUOSIEN VARRELTA

Napapiirin ylitys 1. 8. 1964

Kertausharjoitukset 1966

Puolalaisvieraita 1966

Kenraaliluutnantti Tauno Kopran jäähyväiset

Kyläjärven ensimmäiset laukaukset 1969.

Kevät Sotaa

Savukoski 5.—6. 7. näyttelyä

PALKITUT JA YLENNETYT

Palkitut 4. 6. 1969

SVR R

Kapteeni Pentti Henrik Tikkanen

SVR M 1 kr

Ylivääpeli Aarne Matti Vainionpää

SVR M 1

Emännöitsijä Irja Matilda Mäki

SVR M 2

Keittäjä Kirsti Elina Korhonen

Keittäjä Hilda Katarina Vuolunporras

Pataljoonan kunniakirja ja "peruskivi"

Opettaja Oiva Wallius

Opettaja Lasse Talosela

Ylennetyt

Everstiluutnantiksi

Jukka Ilmari Suviniemi

Yliluutnantiksi

Eero Sakari Ojala

Ylikersantiksi 4. 6. 1969

Karl Erik Johan Taxell

RAuK

1/1969

Juuri valmistuneet ryhmänjohtajat!

Päätätte elämässänne erästä jaksoa. Ajallisesti se on kokonaisuutena ottaen lyhyt, mutta merkitykseltään pitkä. Olette kurssin aikana oppineet tuntemaan toisenne. Olette ehkä luoneet pysyviäkin tuttavuusiteitä jotka säilyvät muistoissa kauan. Tuskin mikään ajanjakso, ainakaan näin lyhyt aiheuttaa enempi muistelmia ja juttuja kuin juuri teidän reservialiupseerikurssinne. Osa teistä siirtyy nyt ryhmänjohtajaksi, osa erikoistehtäviin muualle ja osa RUK:hon. Onnittelen jokaista hänen saavutuksistaan. Yhden asian haluan teidän muistavan: ette ole vielä valmiita, täysoppineita. Me emme ole kukaan sitä. Kurssilla annetaan teoriaopetusta, vähän käytäntöä. Jatko opettaa teille lisää. Olkaa oppivaisia!

Koulunjohtajan sijaisena minulla on ilo kiittää kurssia hyvästä yrityksestä sekä hyvästä yrityshengestä sekä toivottaa onnea ja menestystä tuleville tehtäville.

Luutnatti K HONKONEN

Kurssi I/69:n oppilaat

Reservialiupseerikurssi I/69:n nyt päättyessä onnitelen teitä ja toivon teille menestystä siirtyessänne joko vastuunalaiseen ryhmänjohtajan tehtävään tai jatkamaan opintojanne Reserviupseerikoulussa. Te, varsinkin ryhmänjohtajiksi valmistuvat, olette nyt saavuttaneet erään tärkeän virstanpylvään. Edessänne ovat vaativat tehtävät. Onnistuminen tehtävissä riippuu erittäin suuresti teistä itsestänne. Te olette jääkäreiden lähimpinä suoranaisin esimiehinä jatkuvasti heidän esikuvanaan. Antamanne kuva heijastuu siten hyvin selvästi ryhmäänne. Vaativassa esimiehen tehtävässä menestyä parhaiten sellainen ryhmänjohtaja joka on tinkimätön tehtävien suorittamisessa oikeudenmukainen ja asiallinen ja joka näkee alaisessaan myös ihmisen. Juurruttakaa Lapin jääkäreihin reipas henki ja järkähtämätön sotilaallinen kuri.

Kurssin tiiviin palveluksen lomassa on toiminut oppilaskunta. Tänä lyhyenä ja kiireisenä aikana on oppilaskunnalta liiennyt aikaa myös yhteisille harrastuksille, jotka ovat tuoneet oman värinsä kurssin toimintaan ja omalla tavallaan piristäneet sitä. Kiitän oppilaskunnan toimihenkilöitä hyvästä työstä ja samoin kaikkia niitä jotka ovat omalta osaltaan olleet vaikuttamassa oppilaskunnan järjestämän toiminnan toteutumiseen. Toivon, että nyt ilmestyvä Etupyörä 2/69 vielä vuosienkin jälkeen sitä katsellessanne tuo kurssi I/69:n kaikkine hauskoine muistoinen mieleenne.

Oppilaskunnan kuraattori
Luutnantti E VIENONEN

KRONIKAT

I joukkue

Tupa 3

Hakala Mikko -49
Oulu

Salskea nuorukainen, joka niitti mainetta puhuen ja pummaten. Varisteli männynneulasia laulullaan.

Uutela Jorma -49
Salla

Tuvan ainoa "ukkomies", joka raskaimmankin päivän jälkeen jaksoi häipyä yölomalle "vaimon" luo. Ei pitänyt "poromies"-nimityksestä.

Pelkonen Matti -49
Oulu

Hiljainen mies Oulusta, jolle tuotti suunnattomia vaikeuksia kätkeä kaappiinsa 10:n litran mehutonkka.

Yliräisänen Kyösti -49
Kemijärvi

Harvasanainen hiihtelijä, josta oli vähällä tulla koulussa mies. Aina valmis kahvinkeitäjä, pakinkansipalkalla.

Kekarainen Lauri -49
Sodankylä

Palomies paikkakunnalta, jolla oli hämmästyttävän usein letkuharjoituksia. HK:n nopein.

Selin Hannu -49
Rovaniemi

Sönkkö-Selin. Oiva lintsari Rovaniemeltä. Tunsikin tarkoin armeijan kirjoitetut ja kirjoittamattomat säännöt. 1.JK:n alokkaat varokaa!

Pötsönen Pekka -49
Haapavesi

Aurinkoinen "pikkupoika" Haapaveden hiekkarannoilta. Herätti kauhistusta, leikatessaan pullaa valtavalla leukullaan.

Puranen Kari -47
Oulu

Puolikurssin haaskalintu, joka ei ehtinyt toteuttaa lupaustaan kontata oma-aloitteisesti paljon ympäri. Metsän poika. Päämääränä metsänhoitajan tutkinto. Siirsi Suomen pohjoisrajan Kiiminkijokeen. Omistaa Suomen ainutlaatuisimman Belaruksen "vaimo" Oulussa.

Ahonen Markku -47
Helsinki

Ladon kokoinen "hurhuri", joka löysi lauantaisin uuden elämänsä naisen. Itsevarma, säteilevä hanuristi. Varvasastuja.

Pitkänen Eero -49
Kuusamo

Kovakuntoinen taistelija, jota jalkarätit pitivät pystyssä. Huolehti pataljoonan murheista.

Peltola Markku -49
Vaala

Manolito made in Finlando. Kosmopoliitti Vaalasta, joka yritti valloittaa kaikki naiset Oulujoen pohjoispuolella. Armoton pelle.

Pääkkö Esa -49
Kittilä

Nukkui päivät, nukkui yöt, nukkui TST:t, kunnes Honkonen herätti. Sitkeä himokalastaja, joka omasi kauhean sotaäänien.

Nyman Markku -49
Rovaniemi

Riski raivaaja Rovaniemeltä. Kantoi hymyillen konekivääriä. Määrätietoinen tuleva autoryhmänjohtaja. Ei turhista mukissut.

Peltonen Risto -49
Rantsila

Pataljoonan "sotamies Svejk", Rantsilasta, joka naurullaan, lauluillaan ja jutuillaan hauskutti hiljaista tuntia. Kuningaspyöräilijä.

Tupa 7

Alavahtola Ilkka -51
Oulu

Ilmoittautui, harva se ilta iltavapaalle sotilaskoti II:een. Menetti sydämensä Sodankylän työlle, vaikka samaan tyttöön menetti moni muukin siviilikarkuri.

Haurinen Matti -49
Sodankylä

Hiljainen pikkujättiläinen. Tuvan ainoa unikeko, käski minne tahansa, niin aina nukutti.

Teppola Arvo -49
Vojakkala

Kovanonnenpoika Vajakkalasta, kärsi jalkavaivasta ja ilmoittautui vastaanotolle. Määrättiin ensin KP:tä ja lisäksi vielä PK:ta.

Tupa 4

Kostamovaara Heikki -48
Kemijärvi

Voimamies ja akrobaatti. Tunnus: "anna pikku kopallinen". Koppa kuin ämpäri. Bumerangin tunti.

Kujari Juhani -45
Oulu

Viihtyi parhaiten lomilla, unessa ja vedessä. Muuten hyvä kolmiottelija, mutta... Tuvan rivoimman kaapin haltija.

Kokko Lauri -49 Oulu	Kirjurin ja postin parhaiten työllistäjiä, kirjeitä tuli sarjatulella. Lujahermoinen ja aina hyväntuulinen. Kujarin taistelijapari ja huoltaja.
Konttila Simo -49 Nivala	Yritti epätoivoisesti nukkua hiljaisella tunnilla. Omisti harvinaisen täydelliset purnaajan lahjat.
Koivula Risto -49 Oulu	Punkkapilotti, joka suuttui paljutuksesta. Periaateena "ei ole loppu hyväksi". Itsepäinen sissi.
Hiltunen Erkki -50 Rovaniemi	Maan hiljaisia, jolla oli kätkeytyjä filosofian taipumuksia ja koulun terävin puukko. Suuttui harvoin, mutta sitä perusteellisemmin.
Mäkinen Jarmo -43 Kittilä	TK-kuvaaja ja filmituottaja. Kurssin Nestori ja ikuinen jumbo. Iltalomilla yritti turhaan ajaa Kittilään alle tunnissa.
Huovinen Pertti -48 Ii	Sotilaallinen persoona, jakoi tuvalle komentoja vielä nukkuessaankin. Otti asennon punkan allakin. Suunnistajavirtuoosi.
Kettunen Lauri Kemijärven mlk	Hiljainen mies, hallitsi hermonsä aina ja kaikkialla Bergmanista huolimatta. Nukkumisen tupaennätyksen haltija.
Bergman Alpo -49 Rovaniemi	Poppari, jolta armeija riisti kutrit, mutta siitä huolimatta tammikuussa siviiliin. Kettusen taistelijapari.
Kankaanpää Asko -50 Inari	Synnynnäinen sotilas, siviilikarkuri, tuleva rajajääkäri. Parhaimmillaan pyörän selässä.
Hirttiö Jaakko -49 Rovaniemen mlk	Tupafilosofi, koulun vääräleukaisin mies. Tehtaili ruokalan aineista erinomaista taistelukaasua. Parhaassa vedossa hiljaisen tunnin aikana.
Koivukangas Kalle -49 Ranua	Harteikas, perisuomalainen taistelija. Mies, jonka ei koskaan muisteta purnanneen.
Kantelinen Seppo -49 Sodankylä, Vuotso	Hyväntuulinen automies. Harrasti kaikenlaista pikkukoiruutta. Ampui kiväärilläkin sarjatulta.

II joukkue

Tupa 5

Hietala Juhani Aleksanteri -51 Kittilä	Siviilikarkuri ja samalla koulun kuopus. Harrastukset: Pesäpallo ja tytöt.
Arola Eino Juhani -46 Oulu	Tuvan vanhin ja hiljaisin mies. Aina iltalomilla. Näki unta ympyräkaupungista.
Halonon Matti Aukusti -48 Ylivieska	Tuleva lääkäri. "Piti" TST:stä ja jotoksista. Inhosi kolmea asiaa. Sodankylää, juoksemista ja hiihtämistä.
Tuohino Osmo Antero -49 Oulu	Omisti nimen Töppö Taavetti. Luki ihmeellisiä eepoksia iltakaudet. Kuunteli jazzia ja soitti kitaraa.
Autere Reijo Kalevi -48 Eskilstuna	Ruotsalaistunut suomalainen. Omisti auton, jolla vietti lomansa. Sotkun vakituinen asiakas. Piti jäätelöstä ja isoista munkeista.
Autto Paavo Sakari -49 Kittilä	Hiljainen mies Pallaksen rinteiltä. Tosi vartiopäällikkö, joka piti konnat aisoissa. Ei jättänyt iltalomiaan käyttämättä.
Kinisjärvi Voitto Einari -49 Kittilä	Tuvan aamuvirkku, joka oli aina ensimmäisenä aamulenkillä. Ei ollut koskaan huonolla tuulella.
Koskimäki Timo Paavo Johannes -49 Kemijärvi	Poliisin poika kauppalasta ja Kostamovaaran serkku. RUK:iin menijä, vaikka ei saanutkaan vielä palkankorotusta, puolikurssilla. Luokkasorvikset piiloittivat sormet.
Kittilä Risto Juhani Pyhäjoki	Huippu-urheilija, aina lomilla. Pätevä mies joka paikassa. Koistisen lähitaistelijapari. Syötti siviilipakettinsa koko tuvalle.
Ihalainen Arto Juhani -47 Helsinki	Stadin kundti, jonka kannel soi joka juhlassa. Laulukuoaron johtaja. Häipyi iltaisin jonnekin. Lintsari jo komppania-ajoilta. Olisi tarvinnut jääkaapin tupaan.

Kuusipalo Johan Aukusti -49 Kittilä	Itseopiskelija I.JK:sta. Sotaharjoituksen pätevä ryhmänjohtaja. Tuvan hymypoika. Sai palkankorotuksen jo puolikurssilta. Sotmest. Pöyryn kanta-asiakas; tulos, KP:tä.
Seppänen Kauko Heikki -49 Kestilä	Pesäpalloilija. Rauhallinen mies ja pätevä ryhmänjohtaja. Lintsasi tupajyskyistä pesäpalloharjoitusten turvin.
Koistinen Yrjö Kalevi -48 Karigasniemi	Vakituinen vaihdonvetäjä ja HK-mies. Pataljoonan unisin mies. Heräsi silloin, kun muille huudettiin hiljaisuus. Leijonan ääni, joka pitää alokkaat hereillä.
Juopperi Raimo -49 Laurila	Suunnisti joka lauantai Aava-Saksalla olevalle rastille.
Tervo Timo -49 Rovaniemen mlk	Tuvan ainoa ukkomies, ja sen huomaa.
Tupa 6	
Marjala Kauko Savukoski	Ainoa lapinmies koko tuvassa. Tiesi kaiken tietämisen arvoisen poroista. Esitti näytteen loistavasta painitaidostaan Kommattivaarassa.
Hoikkaniemi Arvo -50 Rattasjärvi	Iloinen siviilikarkuri, jonka hymy ei hyytynyt koskaan. Purki tunteitaan ”paljuttamalla” puolikurssin korppeja ja nautti siitä aivan sydämensä pohjasta.
Nikula Raimo -49 Ylivieska	Huippuhihtäjä. Valmentajana toimi koulun vääpeli, joka määräsi harjoitusohjelmaksi kannonväännön. Omisti tässä lajissa tuvan ennätyksen: 3 kantoa illassa.
Lassila Timo -49 Salla	Nyrkkeilijä, jonka kyvyt huomattiin vasta Savukoskella. Kiilloitti tunnollisesti joka ilta silmälasejaan, eikä koskaan istunut lentopetille.
Särkioja Erkki -49 Muhos	Armoton huumorimies, joka jutuillaan piti tuvan hereillä pikkutunneille saakka. Lintsasi vesijyskyt kadehtittavan hyvin.
Karppinen Reijo -49 Jaatila	Helisytti tuvan ikkunasta mahtavalla bassollaan, joka osaltaan valutti puolikurssin palkankorotukseen. Automies, joka ei jaksanut sulattaa ritsan kuvaa käsivarressaan. Omisti tuvan ainoan radion.
Kuure Juha -49 Alatornio	Pieni mies, jonka niska leveämpi kuin hartiat. Kertoo uskomattomia juttuja jäätelön hinnoista Haaparannalla. Loi käsitteen sanasta: ”tuskin”?
Polojärvi Mikko -49 Kuusamo	Poltti päreensä vain kerran, suunnistettuaan partiokilpailuissa 3 km harhaan. Totesi: ”Pojat, me koukattiin!”
Hakuli Erkki -49 Kemijärvi	Haki korpinjämät sairaalasta: Otti osaa poteronkaivuun seuraamalla katseella. Tarkka-ampuja, jolla oli aina sotajuttuja kerrottavanaan.
Kuismanen, Pentti -49 Alatornio	Koulun kunnioitettu pp-mekaanikko. Kiristi joskus oman pinnansa liian tiukaksi. Kulki kaikki pp-marssit traktorin lavalla.
Saarela, Markku -50 Kemi	Lintsasi aina ja kaikkialla. Tunnuslause: ”Työ on himoni — mutta mies se, joka himonsa hillitsee.” Tammikuussa siviiliin, ellei sotaväen rikoslaki toisin määrää.
Ylläsjärvi Olavi -49 Tervola	Oli aina valmis nauramaan Särkiojan vitseille. Aivan onneton mies kutiamaan. Tuttu lause: ”Älä aina kätise!” Ryhmän innokkain kk:n kantaja.
Lakkala Teuvo -49 Sodankylä	Paikkakunnan oma poika. Tarinoi usein tositarinoita elävästä elämästä. Suurin haave: Tulla tosi lapinmieheksi, suurten salojen kulkijaksi, selkosten ylittäjäksi.
Jarkko Matti -49 Hirvas	Hankki lisätuloja, toimimalla parturina. Oli aina iltalomilla, eikä antanut Sodankylän tytöille hetkenkään rauhaa.

KRH JOUKKUE I ryhmä

Tupa 1

- Moilanen Osmo Allan -49**
Posio
Ehkä oli vaatimattomin, kun ei luottanut kykyihinsä. Etusijalla oli eräs tummatukkainen tyttö. Vietti lomat Sodankylässä.
- Frant Timo Juhani -48**
Tervola
Tuvan vanhin. Vietti puolet kurssista sairaalassa. Sotaharjoituksissa kiroili tuen painoa. Oli myös tuvan järjestysmies.
- Nuortio Juha Antero -50**
Taivalkoski
Porukan ainut ukkomies. Kehui aina Ii-joen uittohonnmia. Juhli juhannuksena vähän liikaa jouduttuaan suuttimen vaihtoon.
- Mämmi Heikki Väinö Juhani -49**
Oulu
Urheilutyyppi. Ennenkaikkea jalkapallisti, keksi aina ratkaisut suurimpiin pulmiin. Oli absoluuttisesti alkoholin suhteen.
- Risto Pekka Kauko Kalevi -49**
Karunki
Pätevä mies paikallaan. Omisti puolikurssista natsat. Anoi hämäreperäisiä yölomia. Joukkueen hymypoika.
- Ylivaara Pekka Hearik -49**
Sodankylä
Hiljainen ja täsmällinen, hoiti tehtävät tunnollisesti. Oli myös vaalein pellavapää. Käyrä laski kurssin mukana.
- Martikainen Lasse Arviiti -49**
Tapiolaniemi
Esiintyi Savukosken näyttelyissä vaihdonjohtajana. Sortui 5 "keskivahvaan", saaden vähän "pk". Oli myös porukan voiman pesä.

II ryhmä

- Peikela Esko Ensio -49**
Rantaa
Ei antanut periksi, vaikka tiesi olevansa väärässä: Omisti komentosanan "Lepo vaan — jatkakaa, minä oon nyt Pomo". Kehui olevansa Ranualta. Liekö sekään ollut totta.
- Pasanen Sakari Jorua -50**
Rovaniemi mlk
Nautti puolikurssin jälkeen palkankorotusta. Suunnisti ehkä 3000 piirua väärään suuntaan. Erottui erikoisella komentotyylillä.
- Tuomela Juhani Arvid -49**
Ii
Oli kauppiasmiehenä hyvä puhumaan, mutta puhui itsensä "pirttihirrun" pauloihin. Auttavainen ja hyvä kaveri.
- Karjalainen Kauko Antero -49**
Posio
Terävä Krhj-mies. Määrävä tyyppi. Aloitti TAuk:n "Seksan kangas". Liiteli puolikurssin jälkeen omilla siivillä. Eräiden mielestä "Alokkaiden kauhu". Oli vaativa mies tehtävissä.
- Kukkonen Kauko Jaakko Olavi -49**
Oulu
Krhj. murheen kryyni, ainainen lintsaaaja. Oli sen kaveri, joka sai paketin. Vihasi aamulenkkejä.
- Mäntyniemi Sakari Esa -49**
Oulu
Omisti aina siviilipaketin. Oli rauhallinen jälkipartion mies, tuoden vastinta muiden lähtiessä asemasta. Hoiti Krhj. varastoa tunnollisesti.
- Hirttiö Lasse Veli -49**
Rovaniemi mlk
Krhj:n pienin, mutta pontevin. Laski hurttihuumoria. Nukkui joskus oppitunnit, kouluttajien sitä huomaamatta.

PST JOUKKUE

- Aikio Jouko Antero -49**
Sodankylä, Kersilö
Traktorimies, jonka peräkärri oli rikki joka sunnuntai. Nukkuva nuorimies, joka hommasi keittokalat TST tauollakin. Joukkueen "neuvoantavin" hahmo. Kotiteollisuuskoulun käynyt, ja sen myös huomasi.
- Heikkilä Tapio Eevert -49**
Rovaniemi
Postivirkailija, joka odotti aviosiipaltaan joka viikko Ruuneberin torttua. Vihje vaimolle: "Muuta pullalajia". Alkoi omata kurssin loppupuolella isällisiä katseita. Sananparsa, jonka Eevertiltä yleensä kuuli: "Ei mithään".
- Hirvioja Seppo Kalevi -47**
Rovaniemi
Sähköasentaja, joka käytti asentamistaitoa RAuk-aikana. Onneton pikalinnonhoitaja N:o 1. Sovitteleva luonne. Kinaan sattuuessa oli Sepon reunahuomautus: "Joo! Vitosen paini olisi paikallaan."
- Jankkila Kalevi Osvald -49**
Pyhäntunturi
Mies, jonka kohtalo on Tampereella. Armoton lomilla kävijä. Nerokas hahmo. Aiheutti uimarannalla sarjekertomuksen "Etsin unohdusta." Tunsu suurta kaipuuta 5-alueelle. Siitä huolinatta tunnus-sanana: "Jaa tuotaa, vai niin, veisköhän loma-anomuksen."

Kallunki Erkki Veli Olavi -48
Kuusamo

Ainoa perille päässyt ylioppilas. Joukkueen Gonzales, Liisa siellä, Sirkku täällä. Iltalomapaikka sotilaskoti. 2 kesti kahdeksan erää tauotta. PST-joukkueen muonittaja tunnuslauseena: "No, jos vähän keskistä."

Kellokumpu Seppo Kalervo -49
Salla

Joukkueen rauhallisin mies, jonka toveruus oli esimerkillistä. Auttoi miestä mäessä, ja joskus mäen allakin. Kumpukellon tunnuslause: "No olkoon."

Keskinarkaus Alpo -49
Rovaniemi mlk

Metsäkoulun käynyt aliupseerioppilas, joka kaatoi puun aina latvasta, syystä, että oli käynyt koulun talvella. Armoton hihittäjä, sanoi aina "Et saa... No, ota nyt palanen."

Lintula Pauli Arvo Matias -49
Kemijärvi

Myyntimies, joka tunsi tien Sodankylän Lastenkodille. Joukkue ihmetteli mikä lintu Lintula on. Puolikurssilla se selvisi. "Vääpelioppilas", joka tuumaili: "Ostakkos kahvit?"

Marttila Ossi Oskari -49
Rovaniemi

Mies, joka teki, mitä halusi, etupäässä lintsasi. Puhelinsoittaja n:o 2. PSTJ:n "Perämies". Tunsi kielensä lyhyeksi, huuliveikko, joka yleensä tokaisi: "Sehän ei oo kuin parree."

Partanen Eero Kalevi -46
Rovaniemi

Puuteknikko, joukon "pappa", iästään huolimatta. Onnettomasti rakastunut Terttu nimiseen naiseen. Eeron yleisin toteamus: "Ollila, tulikos kirjettä?" Johon Ollila yleensä vastasi: "8 tällä viikolla."

Rajala Pentti Ensio -49
Rovaniemi

Telakkataituri, joka osasi telakoida varsinkin toisten paketeille. Pleni mies, mutta kova juoksemaan. Paras suoritus RAUK:ssa. Kuivatti lompakua 3 viikkoa.

Ukkola Jaakko Eerik -49
Sodankylä

Mies, joka oli käynyt metsäkoulun kesällä. Pataljoonan ainoa mies, joka osasi lausua "Runon". Temperamentikas taistelija, odotti kirjettä, kuin nousevaa aamua. Uneksi siivistä ja saikin ne väljerissä. Yleisin lause: "Jos sopii."

Uusitalo Pentti Matias -49
Sirkkakoski

Jyväjemmari, joka opiskeli luultavasti lääkintäaliupseeriksi, koska vietti osan Aukin ajasta vastaanotolla. Hiljaisuuden jälkeen rapisi Penan kaappi. Tunnuslause: "2 päivää vp:tä."

LAPIN JÄÄKÄRIPATALJOONAN

tervehdys
kaikille
ystävillesen

SODANKYLÄN APTEEKKI

PUHELIN 44

- PALVELEMME TEITÄ AMMATTITAITADOLLA
- SUORITAMME KAIKKIA ALAN KUULUISIA SIDONTATÖITÄ

KUKKA-FLORA
Om. KAARINA YLISUUTARI
Sodankylä — Puh. 336

Paulan...
...VAATE

SODANKYLÄ PUH. 335

VOIMISTELLEN Terveyttä — Kuntoa — Iloa

KISASISKOT

SODANKYLÄN KUNTA

TERVEHTII
LAPIN JÄÄKÄRI-
PATALJOONAA

LAPIN VEIKOT
kiittää 5 v. yhteistoiminnasta ja toivottaa onnea ja menestystä Lapin Jääkäripataljoonalle

KEMIJOKI OY

LIHA- JA ELINTARVIKEALAN
ERIKOISLIIKE

VALINTA VIRKKULA
SODANKYLÄ — Puh. 495

T:mi JOHANNES LAURI

Puh. 2486

ROVANIEMI POHJOLANKATU 27

KOKO KANSAN PANKKI

KÄYKÄÄ
TALOSSA

KANSALLIS-OSAKE-PANKKI

Sodankylä — Puh. 27 ja 19

— siellä aina ystävä —

VALOKUVAAMO

Sotilaiden kuvauskeskus
(värinkin takki)

ROIFOTO

Rovaniemi — Kansankatu — Puh. 3450

MAASEUDULLE POSTIPALVELU

**SODANKYLÄN
OSUUSKASSA**

SODANKYLÄ — PUH. 36

POLARIS-BAARI

VIIHTYISÄ ILLANVIETTOPAIKKA

Sodankylän Osuuskauppa

YHDYSPANKKI

meidän pankki

luottamuspankki

KAUPPA-YHTIÖ

SODANKYLÄ

**PALKKA SÄÄSTÖPANKKIIN —
KAUKOVIISAUTTA**

Rovaniemen Säästöpankki
SODANKYLÄ

VESTERISEN PUKIMO

SODANKYLÄ — PUH. 83

GULFF HUOLTOASEMA
K. JAAKKOLA

Puh. 110

**ONKO AUTOSSANNE TARINAA?
ASEMAMME TASAPAINOTTAÄ RENKAANNE**

HUOLTOASEMA
R. IKONEN

Sodankylä — Puh. 337

**HARKITESSANNE ASUSTEHANKINTOJA
TERVETULOÄ SOVITTAMAAN MEILLE**

Naisten Erikoisliike Pietilä
Sodankylä — Puh. 67

SODANKYLÄN AUTOKOULU

HARRINKOSKI

Sodankylä — Puh. 292

VEITSILUOTO OSAKEYHTIÖ

METSÄOSASTO

Sodankylän hankinta-alue

MEIJERITUOTTEET

terveen
ihmisravitsemuksen
perusta

SODANKYLÄ